

Palolatikka

Spetshörnad barkskinnbagge

Aradus angularis

Luontodirektiivin laji (liite II)

BOR suojelutaso epäsuotuisa riittämätön, vakaa

Koodi: 1929

Rauhoitettu (LSA 471/2013)

Uhanalainen (LSA 471/2013)

Uhanalaisuusluokka (IUCN): vaarantunut (VU)

Luonnehdinta

Palolatikka on musta ja hyvin litteä lude. Se on 4–5 mm pitkä, ja kapeampi kuin useimmat muut latikat. Sen etuselän etukulmat ovat terävän kulmikkaasti ulkonevat. Ilmeisesti palolatikka imee ravintonsa palaneilla puilla elävistä lahottajasienistä, mutta muutoin lajin elintavat ovat tuntemattomat.

Elinympäristö ja levinneisyys

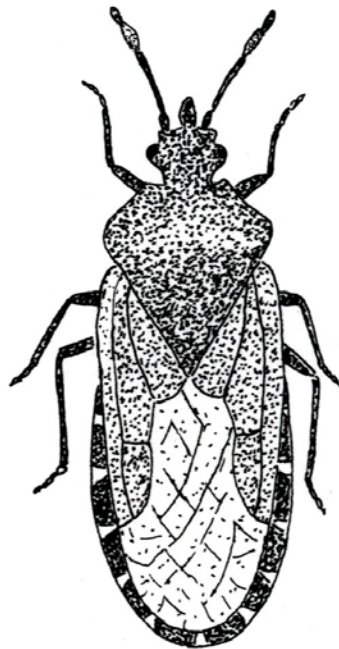
Palolatikka on levinneisyydeltään Suomen pohjoisin latikkalaji. Se saattaa löytyä palaneista havumetsistä Lapista Pohjois-Karjalaan asti, sillä sitä on löydetty Inarista, Kittilästä, Ilomantsista ja Lieksasta. Palolatikka elää palaneiden havupuiden kuoren alla ja mahdollisesti myös pudonneissa kuorenkappaleissa.

Nykytila ja uhkatekijät

Aikaisemmin palolatikka on todennäköisesti ollut nykyistä tavallisempi. Tietoja hyönteisten esiintymisestä Pohjois-Suomen paloalueilta on kuitenkin hyvin niukasti. Lisäksi lajia on vaikea havaita, joten sen esiintymisen varmistaminen on työlästä. Uusia havaintoja on tehty ikkunapyydyksillä. Laji on riippuvainen metsäpaloista ja siirtyy kuloalueelta toiselle, eikä siten elä kuin muutamia vuosia samalla paikalla. Palolatikkaa on tästä syystä vaikea suojella suojelualueita perustamalla. Sitä uhkaa etenkin metsäpaloaluiden väheneminen.

Hoitosuositukset

Palolatikan säilyminen edellyttää riittävän usein tapahtuvia metsäpaloja, joten lajin säilymistä voidaan edesauttaa luonnonsuojelupoltoilla. Varsin pienialaisetkin palot riittävät ilmeisesti säilyttämään lajille sopivan elinympäristön. Palolatikan leviämiskyky on ilmeisesti hyvä. Suojelutason arvioimiseksi tarvitaan paljon lisätietoja lajin esiintymisestä ja biologiasta.

Kuva: Terhi Ryttäri

Lähteet

- Ilmonen, J., Ryttäri, T. & Alanen, A. (toim.). 2001. Luontodirektiivin kasvit ja selkärangattomat eläimet – Suomen Natura 2000 -ehdotuksen luonnontieteellinen arviointi. Suomen ympäristökeskus, Helsinki. Suomen ympäristö 510. 177 s.
- Martikainen, P. 2002. Kotisivu. Latikkatietoa. [Viitattu 11.6.2010.] <http://joyx.joensuu.fi/~pmartik/>.
- Rintala, T. & Rinne, V. 2010. Suomen luteet. Tibiale, Helsinki. 352 s.